

ဝန်ခင်း
Read on the move

လမ်းပျံ့

ဇာတ်သိမ်းကောင်းတဲ့
ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်

(၁)

“ဂျမ် . . .ဂျမ် . . .ဂျမ် . . .ဂျမ် . . .ဂျမ် . . .”

“ဂွမ် . . .ဂွမ် . . .ဂွမ် . . .ဂွမ် . . .ဂွမ် . . .”

“တောက်”

ဦးဘုန်းပြည့်က မခံမရပ်နိုင်တော့သလို စောင်ကို ဖျက်ခနဲခွာကာ လှဲအိပ်နေရာမှ ထ,ထိုင်လိုက် ပါသည်။ ဦးဘုန်းပြည့်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် နံဘေးမှ ဇနီးသည်လည်း ချက်ချင်းပဲ ဝုန်းကနဲ့ လိုက်ထကာ ဦးဘုန်းပြည့် လက်မောင်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဪ . . .ဖယ်စမ်းပါ ယုရာ . . .၊ မင်းက တစ်မျိုး၊ ကာဆီးကာဆီးနဲ့”

“အစ်ကိုကြီး . . .ဒေါသတွေအရမ်းကြီးမှာစိုးလို့ ကာဆီးရတာ ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဒေါသကတော့ ထွက်ပြီပေါ့ကွ၊ မထွက်ခံနိုင်ရိုးလား၊ ဘယ်နှစ်ညရှိပြီလဲ . . .၊ မနွေကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် . . .စိတ်လျှော့ပါ ပစ်ထားလိုက်ပါဆိုလို့ ထားလိုက်ရပြီးပြီ၊ တစ်နေ့ည ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကဲ . . .ဒီနေ့ညလည်း ဆူညံနေပြန်ပြီ”

ယုဇနက ကုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဟိုဘက်ခြံကို ခုမှ
ရောက်လာပုံရသော ကောင်လေးတစ်စုဟာ ညညကျ ဂစ်တာကို
ဆူဆူလောင်လောင်တီးကာ သီချင်းတွေ ဟစ်အော်ဆိုတတ်ကြသည်မှာ သုံးလေးည
ဆက်တိုက် ရှိပြီ။

"ဘယ်က ပေါက်လွှတ်ပဲစားကောင်တွေ ရောက်လာသလဲ မသိဘူး "

"အင်း...အရင်က ဒီအိမ်မှာ ခြံစောင့်တောင် အမြဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူးနော်၊
တစ်ပတ်တစ်ရက် လောက်ပဲ ခြံရှင်းတာတို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတို့ လာလုပ်တာ "

"ခုရောက်နေတာ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ မသိဘူး၊ လူကြီးသူမလည်း
ပါပုံမရဘူး၊ ပါရင်တော့ သူ့လူကြီးသူမက ဆုံးမမှာပဲ၊ ခြံစောင့်ကောင်တွေပဲ ထင်ပါရဲ့၊
ဒါကြောင့် အဆင့်အတန်းနဲ့ မနေမထိုင် တာပေါ့၊ ဆိတ်ငြိမ်ရက်ကွက်ထဲလာပြီး
ကမ္ဘာပျက်သလို လုပ်နေတာ.... တောက် "

"ဂျမ် ... ဂျမ် ... ဂျမ်.... ဂျမ်.... အို့..... "

"တောက်... လွန်လွန်းအား ကြီးတယ်ကွာ "

ဂစ်တာကို သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် မတီးဘဲ ဆူဆူညံညံ
တီးခတ်နေသည့်အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက် အသံသေးအသံကြောင်နှင့်
အော်ဟစ်လိုက်သေး၍ ဦးဘုန်းပြည့်မှာ အတော် စိတ်တိုလာပါသည်။ အိပ်ရာထဲမှ
ထွက်ကာ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ထွက်သွား၍ ယူဇနက ဦးဘုန်းပြည့် နောက်ဘက်မှ
လိုက်ပါလာသည်။

"ဒီကောင်တွေဘက်ခြမ်းမှာ ရှင်ရှင် အိမ်ခန်းကရှိနေတာ.. တောက် "

ညီမငယ်ဖြစ်သူလည်း ဤအသံကြောင်တွေကြားနေရမှာ
သဝန်တိုနေသေးသော ခင်ပွန်းသည် ကို ယူဇန ကျိတ်၍ ပြုံးမိပါသည်။ အိမ်ရဲ့
ဖွဲ့စည်းပုံအရ တစ်ဖက်အိမ်လေးနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဘက်ခြမ်း အပေါ်ထပ်မှာက

ဘုရားခန်းနှင့် ဦးဘုန်းပြည့်ရဲ့ ညီမငယ် ခင်လေးရှင်ရဲ့ အိပ်ခန်း ရှိနေ ပါသည်။

ဦးဘုန်းပြည့်က အခန်းမဖွဲ့ထားပဲ Hall သဘောကျယ်ပြန့်သော ဘုရားခန်းမကြီးဆီ လျှောက် သွားကာ တစ်ဖက်ခြံကိုလှမ်းမြင်ရသည့် ပြတင်းပေါက်တွေဆီ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။ ဘုရားခန်းမ ကျယ်ကြီးကို လေအဝင်အထွက် ကောင်းစေရန် ပြတင်းပေါက် ခပ်များများထည့်ထား၍ အဲကွန်းလည်း တပ်ဆင်မထား၊ အမြဲလိုလို ခြင်ဆန်ကာ တံခါးတစ်ထပ်သာပိတ်၍ မှန်တံခါးများကို ဖွင့်ထားတတ်ရာ တစ်ဖက်ခြံက အသံတို့က အိမ်ထဲဝင်လာသော လေညင်းသယ်ဆောင်ရာသို့ တစ်ပါတည်း ပါလာလေ တော့ရာ ဘုရားခန်းက အဆူဆုံး အကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

" ရှင်ရှင်လည်း ပြတင်းပေါက်တွေသာ ဖွင့်ထားရင် အကျယ်ကြီး ကြားနေရမှာပဲ "

ဦးဘုန်းပြည့်က တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေရင်း ဘုရားခန်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဦးဘုန်းပြည့်တို့ခြံနှင့် တစ်ဖက်ခြံချင်းရဲ့ တည်ရှိပုံက ခြံချင်းကပ်ရက်ဆိုတာထက်ကို ပိုပါသည်။ တခြားခြံချင်းကပ်တွေလို ခြံရဲ့ အနားတစ်ဖက် ထိဆက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ အနားနှစ်ဖက်နှစ်နေရာတိတိ ဆက်စပ်နေပါသည်။

သဘောအားဖြင့် လေးထောင့်စပ်စပ် ပုံသဏာန် ခြံကြီးတစ်ခြံကို လေးစိတ် အညီအမျှ စိတ်ပိုင်း လိုက်လျှင် သုံးစိတ်စာကို ဦးဘုန်းပြည့်တို့က ပိုင်ဆိုင်၍ အယ်လ်သဏာန် ဖြစ်နေပါသည်။ လေးစိတ် ထဲက ရှေ့ထောင့် တစ်စိတ်ဟာ ဟိုဖက်ခြံပင်။

ဟိုအရင်က ဤလေးထောင့်စပ်စပ် ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သူထံမှ ဦးဘုန်းပြည့်တို့က တစ်ဝက်ခြမ်း ပိုင်းရောင်းသော တစ်ခြမ်းကို ဝယ်လိုက်တာပင်။

ခြံရှင်က သူ့ပိုင်တစ်ခြမ်းကို ရှေ့နောက် တစ်ဝက်စီ ပိုင်း၍ ရှေ့တစ်ပိုင်းကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ကိုရောင်းလိုက်မှန်းမသိရ။ သိလိုက်လျှင် သူပဲ ဝယ်ထား လိုက်မှာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့နောက်တစ်စိတ်လေးကို ရောင်းမည်ဆိုမှပဲ သတင်းကြားသည်နှင့် ဦးဘုန်းပြည့်က ဖမ်းဝယ်ထားလိုက်တာပါ။ ဒီတော့ သူ့ခြံသည် တစ်ခြမ်းနှင့် နောက်ဘက်တစ်စိတ်။ ရှေ့တစ်စိတ်ကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူဝယ်သည် မသိရပဲ အတည်တကျ လာနေထိုင်သူလည်း မရှိ။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်သာ လူတစ်ယောက် လာ၍ ရှင်းလင်းဖုန်ခါတတ်သည်။

ရှေ့ခြံတစ်စိတ်လေးမှာသစ်သားအိမ်မည်းလေး တစ်လုံးရှိပါသည်။ နောက်ဘက်ခြံတစ်စိတ် ဝယ်ယူစဉ်က ပါလာသော သစ်သားအိမ်လေးကိုတော့ ဦးဘုန်းပြည့်က ဖြုပစ်လိုက်ကာ မြက်ခင်းကြီး မွေးထားပါသည်။

ဦးဘုန်းပြည့်တို့ တိုက်ဟာလည်း မြေဝယ်ဆောက်ကတည်းက ရှေ့ဘက်တိုးဆောက်ထားပြီး နောက်ဘက်ကိုသာ မြေပိုချန်ခဲ့တာမို့ ခုတော့ ဦးဘုန်းပြည့်တိုက်နှင့် တစ်ဖက်သစ်သားအိမ်လေးဟာ မလှမ်းမကမ်း ယှဉ်လျက်သားပါ။ ခြံတစ်စိတ်စာကိုက ပေရှစ်ဆယ်ပတ်လည်လောက် ရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်သားအိမ်မည်းလေးအပြင် မြေပိုများ ပတ်ပတ်လည် ကျန်နေပါသေးသည်။ ဤခြံတစ်စိတ်ဘက်နှင့် ညီမလေး ရှင်ရှင် အခန်းက ဘေးတိုက်ယှဉ်လျက် ဖြစ်နေတာကို ခုတော့ ဦးဘုန်းပြည့် မကျေနပ်ပြီ။ အရင်ကတော့ လူမနေ၍ ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက်မှ မရှိခဲ့ရ။ ခုတော့ ဘယ်ကကောင်တွေမှန်း မသိ လာနေနေပြီ။

" ကဲပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူတို့ကို လာရပ်ကြည့်နေတော့ အစ်ကိုကြီးပဲ အိပ်ရေးပျက်ရုံ ရှိတာ ပေါ့ ၊ လာပါ ၊ ကိုယ့် အခန်းကိုယ် ပြန်အိပ်ချည်ပါ "

" ပြန်အိပ်လည်း ဒီအသံတွေနဲ့ အိပ်မှမရတာ ယုရ၊

ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါဦး မလဲ"

" နောက်နေ့မှ ဟိုဘက်မှာ ဘယ်သူတွေနေလဲ.. ဘယ်လိုလဲ...ယု စုံစမ်းပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကြည့်ကျက် ပြောဆို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါ့မယ် "

" အမယ်လေး... ဒီလို ကလေးကချေတွေကို မေတ္တာရပ်ခံနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ "

" ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကိုယ်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြောဆိုထားရင် သူတို့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားနာမှာပေါ့ "

" ဪ... မဟုတ်သေးပါဘူး.. အစ်ကိုကြီးရယ်၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာဖြစ်အောင်လို့၊ ကောင်းကောင်းပြောကြည့်ဦးမှာပေါ့ "

" ကောင်းကောင်း ပြောနေရမယ့် အစားတွေကို ဟုတ်ပုံမရဘူး "

" အစ်ကိုကြီးကလည်းနော်..."

" ဟုတ်တယ်လေ၊ အဆင့်အတန်းရှိရှိ Class မျိုးက ဆိုရင် ဒီလိုရက်ကွက်မျိုးမှာ ဒီလိုအချိန်မျိုး ဒီလိုမရိုင်းရဘူး ဆိုတာ အသိဉာဏ် ရှိမှာပဲ "

" လူငယ်တွေမို့ ဖြစ်မှာပါ အစ်ကိုကြီးရယ် "

ထိုစဉ် ဘုရားခန်းနံဘေး ခင်လေးရှင်ရဲ့ အခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာကာ ခင်လေးရှင်လေးက မျက်လုံးလေးပင့်ကာ ထွက်လာရင်း...

" ကိုကိုကြီးတို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် "

ယုဇနက ဦးဘုန်းပြည့်ဘက် မေးငေါ့ပြလိုက်ရင်း....

" ရှင်ရှင် မအိပ်သေးဘူးလား "

" ဒီအသံကြောင်တွေနဲ့ ငါ့ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ် အိပ်မလဲ "

ခင်လေးရှင်က အနားကို လျှောက်လာကာ.....

" ရှင်ရှင်က ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားတော့ ဒီမှာလောက် အသံတွေ မကြားရပါဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့၊ အခုလည်း ကိုကိုကြီးတို့ စကားသံ ကြားလို့ ဘာများလဲလို့ ထွက်လာကြည့်တာ "

" အို...ဟိုဘက်က ငါတို့အခန်းကနေတောင် ဆူညံနေတာ၊ ညီမလေးအခန်းက ဒီလောက် မကြားရဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး "

" ကြားတော့ကြားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လောက်အောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး "

"ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ... ဒီလောက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ "

ဦးဘုန်းပြည့် လှမ်းကြည့်နေသော ပြတင်းပေါက်သို့ ယူဇနရော ခင်လေးရှင်ပါ ကပ်ကာ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။
သစ်သားအိမ်လေး ရှေ့ဘက်မှာ သပြေပင်ရှိ၍ သပြေပင်ကို ပတ်ဝိုင်း၍ ရိုက်ထားသော ခုံတန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးပေါ်တွင် လူရွယ်သုံးယောက် ထိုင်နေတာကို အိမ်ရှေ့ မီးလုံးနီနီလေး အလင်းကြောင့် မြင်နေရပါသည်။

လူသုံးယောက်၊ ဂစ်တာနှစ်လက်၊ဂစ်တာနှစ်လက်ကို အပြိုင်တီးနေတာဖြစ်၍ အသံက ကျယ်နေတာပင်။

" ကောင်းကောင်းကန်းကန်း သီချင်းဆိုနေတာလည်း မဟုတ်၊ အလကားအော်နေတာ၊ ဒါကို တားတဲ့သူ မရှိရင် ဒီတိုင်းပဲ ဆက်အော်နေမှာပဲ "

" အစ်ကိုကြီးရယ်.... ခဏနေ သူတို့လည်း တော်တော့မှာပါ "

" မင်းဘယ်လိုသိလဲ ယုရဲ့ "

" အရင်နေ့တွေကလည်း ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်ဆို ရပ်သွားတာပဲလေ "

" သူတို့ရပ်တဲ့ထိ နားဒုက္ခခံ စောင့်ရတော့မှာလား... တောက် "

" ရန်များပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် ထားလိုက်ပါ၊ နောက်နေ့မှ ယူကောင်းကောင်း ကြည့်ပြောပါ့မယ် ဆိုနေမှ "

" တောက် ..အလကား ကလေးကချေ အဆင့်မရှိကောင်တွေ၊ ကဲ...ကဲ.. မင်းတို့လည်းဘာမှ ကြည့်မနေနဲ့၊ ဒီကောင်တွေကို ဘာမှ ကြည့်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး "

ယုဇနနှင့် ခင်လေးရှင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြုံးစိစိကြည့်မိကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလိုက်ရပါသည်။ ဦးဘုန်းပြည့်က ဘုရားခန်းတွင် ရှိရှိသမျှသော ပြတင်းပေါက်တို့ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် တဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်အောင် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

*

" ဟာ... ဟိုဘက်ခြံက ဩဘာပေးတယ်ဟေ့ "

ဇော်ထူးက တံခါးပိတ်သံတွေ တဂျိုင်းဂျိုင်းကြားရာကို လှမ်းမော့ကြည့်ကာ ပြောလျှင် နန္ဒနှင့် မောင်မင်းကလည်း ဂစ်တာကိုယ်စီကို အတီးရပ်ကာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

" ရိုင်းလှချည်လားကွ၊ လူတစ်ဖက်သား ဂစ်တာတီးနေတာကို အသံမြည်အောင် တံခါးဆောင့်ပိတ်တာကတော့ သက်သက်မဲ့ ရန်စတဲ့ သဘောပဲ "

" ဟေ့ကောင်..မောင်မင်း၊ ရန်လိုမနေနဲ့ အဲဘက်ခြံမှာ ရန်ဖက်ဖြစ်ရမယ့်အရွယ် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်အရွယ် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး "

" မင်း လူစေ့တက်စေ့ မြင်ပြီးလို့လား "

" ဟာ... ဒီမှာနေတာ ငါးရက်မြောက်ပီကွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု မညံ့ဖျင်းတဲ့လူဆိုရင် ဟိုဘက်မှာ ဘယ်သူနေလဲ မြင်နိုင်မှန်းနိုင်နေပြီ၊ ဒီဘက်ခြံကြီးကကျတော့ အိမ်ကခြံကျယ်ကြီးထဲ ဟိုးနောက်ဘက် ဆုတ်ဆောက်ထားလို့ သေချာမသိသေးတာ ၊ အခုတံခါးဆောင့်ပိတ်တဲ့ တိုက်နဲ့က ကပ်နေတဲ့ဟာကွာ... တွေ့တာပေါ့..မင်း ဘယ်သူ့မှကို မတွေ့သေးဘူးလား "

" တွေ့တော့ တွေ့တယ်ကွ... တစ်ယောက်ပဲတွေ့တယ် "

မောင်မင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဆိုပါသည်။

" တစ်ယောက်တည်းတော့မက တွေ့ပါတယ်ကွာ၊ မင်းမျက်စိကိုက နည်းနည်း အဝှာကြောင် နေလို့ တစ်ယောက်ပဲကွက်တွေ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ "

" အေးကွ .. ဒီကောင်မလေး တအားချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲကွာ "

" ဟာ... ငါလည်း မတွေ့ရသေးဘူး... ဘယ်လိုလေးလဲ "

နန္ဒက အရေးတကြီး ထ,အော်သည်။

" တွေ့မလား.. မင်းက နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်နေတာကို၊ မနက်စောစောထတဲ့သူကိုမှ နတ်က ချစ်ပြီးတော့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ မြင်အောင်ပြတာ "

"နတ်မချစ်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူးကွာ၊ စောစောတော့ မထနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ ပြန်ပြောပြလည်း ရတာ ပဲဟာ၊ မင်းတို့ကိုက ငါ့တောင် မပြောဘဲ ကျိတ်လေ့လာကြတာ "

" ငါ မလေ့လာဘူးကွ "

ဇော်ထူးက အပြတ်ငြင်းထားပါသည်။

" မင်းလည်း တွေ့တယ်လေ "

" ငါက လူစုံတက်စုံ ဒီလိုပဲတွေ့တာ၊ ဒီကောင်သာ တစ်ယောက်တည်းကို ကွက်တွေ့တာ "

" ဟေ့ကောင် မောင်မင်း... ပြောပြစမ်း..ဘယ်လိုဟာလေးလဲ "

" အမိစားလေး၊ ချစ်စရာလေး၊ ကလေးလေးလိုပဲ၊ ရိုးရိုးလေး သဘောကောင်းလေး "

" အောင်မလေး...တော်ပါတော့ကွာ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရန်ကုန် ရောက်လာတာ ငါးရက် ခြောက်ရက် ရှိသေးတယ်၊ လွန်လွန်းတယ် "

" ဟေ့ကောင် နန္ဒ၊ မင်းသိထားဖို့က အဲလို လွန်လွန်းတာမျိုး ငါ့ရာဇဝင်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်သာလျှင် ရှိသေးတယ် "

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောရင်းဆိုရင်း ဂစ်တာကိုပင် ဆက်မတီးဖြစ်တော့ပါ။

" ဟိုကောင်တွေ..ဟိုဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က သူ တံခါး ဆောင့်ပိတ်လို့ ငါတို့ကြောက်စီး ဆက်မတီးဝံ့ ဘူး ထင်နေဦးမယ်၊ ဆက်တီးမယ်ကွာ...လာ "

" ဟေ့ကောင် ..ပြဿနာ မရှာစမ်းပါနဲ့ မောင်မင်းရာ မင်းရဲ့ ချစ်စရာလေးရဲ့ အဖေ ဖြစ်ရင်ဖြစ် ..အမေဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမှာ၊ သူ့မိဘတွေပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတာပဲ၊ အလကားနေရင်း အမြင်ကတ်ခံရအောင်၊ သူတို့ဟာသူတို့ ပိတ်တာလည်းဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ "

" သူတို့ဟာသူတို့ ဘာလို့ ပိတ်ရမှာလဲ "

" မိုးချုပ်တော့ တံခါးပိတ်တာပေါ့ကွာ..ဒါပဲပေါ့ "

" ဆောင့်မပိတ်ရဘူးကွာ၊ ငါတို့တီးနေတဲ့ဘက်ကို ဘာမှတံခါး ဆောင့်ပိတ်စရာ မလိုဘူး "

" မင်းကောင်မလေးရဲ့ လူကြီးတွေပဲကွာ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ "

" ကောင်မလေးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ကိုယ်လူ "

" ဟား...ဟား...ဟား "

နန္ဒနှင့် ဇော်ထူးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှောင်ရယ်ကြပါသည်။

မောင်မင်းက မြို့တုံတုံကလေး လိုက်ပြီးမိပါသည်။

မျက်စိထဲ ချစ်စရာကောင်မလေးကို မြင်ယောင်ကာ ပြုံးလက်စကို မသတ်နိုင်၊ ချစ်စရာကောင်း လှတဲ့ ရုပ်ချောချောကလေး၊ အသားအရေလေးကလည်း ဖြူ၍ ကြည်စင်နေသည်။

မနက်စောစောထကာ အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်ကို သွားကြည့်လိုက်လျှင် မောင်မင်းတို့ရဲ့ နောက်တည့်တည့်နေရာမှာ ရှိတဲ့ မြက်ခင်းကြီးထဲ ကောင်မလေးက ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ပြေးတမ်းလိုက် တမ်း ဆော့ကစားနေတဆတ်ပါသည်။ ခွေးက သူမရဲ့ခြေထောက်ကြားတွေထဲက ဖြတ်ဝင်ပြေးလျှင် မြက်ခင်းပေါ် ချောလဲကျတဲ့အခါကျ။

ရယ်သံမောသံလေးကလည်း လွင်လွင်ချိုကြည်လို့။ "ရမ်ဘို ရေ.... စိန်စိန်"လို့ နှုတ်က တိုင်ကာ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေ ဝဲခါနေအောင် ပြေးတတ်သည်။ တွေ့တာနှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ နေ့တိုင်းတော့လည်း ထွက်မကစားတတ်ပေ။

မြက်ခင်းကြီးထဲက သူမနှင့် သစ်သားအိမ်လေး နောက်ဘက်မှ သူ့အကြားထဲမှာ နှစ်ပေလောက် အုတ်တက်ပြီး အပေါ်က သံတိုင်စိုက်ထားသော ခြံစည်းရိုး ရှိပါသည်။ အဲဒီ ခြံစည်းရိုးမှာ မောင်မင်းတို့ ဘက်ခြမ်းမှာ ကင်းပုံပင် အနွယ်အညွန့်တွေ တွယ်တက် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သူမတို့ဘက်ကတော့ ဘာပင်မှတက်မနေပါ။ အဲဒီ အနွယ်တွေကို အရွက်တွေ အညွန့်တွေကြားမှ သူမကို ကောင်းကောင်း မြင်နေရပါသည်။ ကောင်မလေးက တကူးတက လှမ်းမကြည့်ဘဲ

သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ မတွေ့နိုင်၊ သူကသာလျှင် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့
ထိုင်ငေးကြည့်မိမြဲပါ။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ အပြစ်ကင်းစင်သော
မျက်နှာလေးဟာ နူးညံ့၍ အေးချမ်းနေသည်။

" ဟိုမှာတော့ မိန်းမ မယူချင်လို့ အဘွားနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာ ဒီကျတော့
ရောက်မယ်မကြံသေးဘူး၊ အနီးဆုံး စတွေတဲ့ ကောင်မလေးကို စကြိုက်ဖို့
ကြံနေတယ်။ "

" ဟေ့ကောင်..ပြင်ပြောစမ်း "

" ဘာပြင်ပြောရမှာလဲ "

" အနီးမှာတွေ့လို့ ကြုံရာမြင်ရာ အလွယ်တကူ ကောက်ကြိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ သူလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတာ "

" ဟိုမှာလည်း မိန်းမ မယူချင်တာထက် ဖင်ကြီးခေါင်းကျယ်
ဟိတ်ဟန်တွေကို အမြင်ကတ်တာ ကွ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီး အထာတွေကို
ကြည့်မရလို့ကို တမင်ရွံ့ပစ်တာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ဟာ မဟုတ်ရတဲ့ကြား ထဲ
မိုးနတ်မင်းသမီး လာလုပ်နေတော့ ဘယ်ကြည့်လို့ရမလဲကွ "

အဘွားက မောင်မင်းကို သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မြေးမနှင့်
စပ်ဟပ်ပါသည်။ မကြိုက်ပါဘူး... မလုပ်ပါနဲ့ အဖွားရယ်လို့
သူလည်းငြင်း..ဖေဖေကိုလည်း စစ်ကူငြင်းခိုင်းသည်။

အဘွားကိုကြောက်ရသော ဖေဖေက အဖွားကို ခံမငြင်းရဲ့...
မကန့်ကွက်ရဲပါ။

ကိုယ်ဟာနဲ့ကိုယ် စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ ဤအမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ
High Society ကဆိုတဲ့ စတိုင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ကြီးတောင့်ကြီးကျယ် နိုင်ငံကာ
ဟန်တွေပန်တွေ စတိုင်တွေမလိုင်တွေ များတတ်သည်သာမက

တစ်ဖက်သားကိုလည်း အထင်မကြီးသလိုလို၊ ချောင်းဆိုးစဉ် လက်သီး ဆုတ်ကလေးရှေ့က မကာမိရင်ကိုပဲ အောက်တန်းကျသယောင် အထင်သေးသလို ကြည့်ရှုတတ် သူမျိုး ဖြစ်ရာ စိတ်ကတယ်မရှည်။

ထမင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဤအမျိုးသမီး စိတ်ပျက်ထိုင်ငိုလောက်အောင်ကို အရွဲ့တိုက် ကိုးလိုး ကန့်လန့်လုပ်ပြလိုက်ရာ ထိုအမျိုးသမီးလည်း စိတ်တွေပျက်၊ အဘွားလည်း လူရှေ့သူရှေ့နဲ့သည် ရှေ့ ထမင်းစားပွဲမှာ အောက်တန်းကျကျ ပြုမူရကောင်းလား၊ သူ့အရှက်ကို ခွဲရကောင်းရယ်လို့ ဒေါတွေပွကာ မောင်မင်းကို နှင်ချတော့တာပါ။

ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်အမေနှင့် ကိုယ်သားအကြား အတော်စိတ်ရှုပ်ရှာပါသည်။ သူရန်ကုန်ကို သွားမည်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူသွားနေမည်ဆိုတော့ ဖေဖေက သူ ဟိုနားဒီနား ငွေပိုတိုင်း ဝယ်ထားသမျှသော ခြံတွေထဲက ဒီခြံလေး အိမ်လေးသော့ကို သူ့ကိုပေးလိုက်တာပင်။

"မင်းအဲဒီ မှာ ခဏသွားနေပေတော့၊ မောင်မြင့်ဇော်တို့ကို တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ ရှင်းလင်းသန့်ပြန့် ထားပေးဖို့ခိုင်းတာဆိုတာ အသင့် တက်နေလို့ ရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဘွား စိတ်ပြေလောက် ရင်တော့ ပြန်လာကွာ၊ မင်းအဘွားက မင်းကို ကြာကြာ စိတ်မတိုနိုင်ပါဘူးကွာ၊ သူ့စိတ်တိုနေတုန်းလေး ခဏရှောင်နေလိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ်ကွာ "

" ကျွန်တော်က ပိုတောင်ပျော်သေးတယ် "

" အေးပါ.. မင်းအတွက်ကတော့ ပျော်ပွဲစားထွက်ရသလို ဖြစ်နေမှာ ငါသိပါတယ်၊ မင်း သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရန်ကုန် ရောက်နေကြတာဆိုတော့... ရေငတ်နေတုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသလို နေမှာပေါ့၊ ငွေလိုရင်တောင်း..ထင်တိုင်းလည်း ကြဲမနေနဲ့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ "

ဖေဖေ ဒါတွေကို ကျိတ်မှာလိုက်တာ အဘွားမသိပါ။ အဘွားစိတ်ထဲ

မောင်မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး မန္တလေးက တစ်နေရာရာမှာပဲ သောင်တင်နေတယ် ထင်ရင်လည်း ထင်မည်။ ဘယ်သွားမလဲ သိမှာမဟုတ်ပေ။ မောင်မင်းကတော့ ရန်ကုန်ရောက်ချလာကာ မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့ အခြေချသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်၊ သူတို့ကိုရအောင် ခေါ်ကာ ဒီအိမ်ပေါ် တက်နေ လိုက်တာပါ။

ဇော်ထူး အဖေက ကုန်ကားများ ထောင်ထားကာ ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ နန္ဒ မိဘများက ဝပ်ရှော့ပုံလုပ်ငန်းကြီး ထောင်ထားသည်။ မန္တလေးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသူတွေဖြစ်ကာ သူတို့မိဘတွေ ဟာလည်း ဖေဖေနှင့် ခင်ကြသည်။ မန္တလေးမှ ပြောင်းသွားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က မကြာမကြာ မန္တလေးကို ပြန်လာလည်နေကျ...မောင်မင်း အိမ်ကိုပဲ တက်လာနေကာ ပျော်သလောက် နေကြ..စသည်ဖြင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်လွန်းကာ အဆက်အဆံလည်း မပြတ်ကြ၍ မောင်မင်းခုလို သူတို့ကို အတူလာနေဖို့ ခေါ်တော့လည်း မိဘတွေက ကြည်သာစွာပင် ခွင့်ပြု၍ ထည့်လိုက်ကြတာပင်။

ဒီလိုနှင့် ဒီအိမ်ကလေးကို မောင်မင်း၊ ဇော်ထူး နှင့် နန္ဒတို့ ရောက်လာကြတာ ငါးရက် တင်းတင်းကြီးများပင် ပြည့်ပါပေါ့...။

" ကဲ..ကဲ ..အထဲဝင်ကြစို့ကွာ.. အိပ်မယ်၊ မင်းတို့ မနက်ကျ ငါ့အဖေ ပွဲရုံမှာ လိုက်ကူမယ်ဆို "

" ကူမှာပေါ့ကွ... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ မအိပ်ချင်သေးပါဘူး..၊ ငါထင်နေတယ်ကွ "

" ဘာထင်နေတာလဲ "

" ဟိုဘက်က ဟိုအခန်းက ကောင်မလေး အခန်းထင်တယ် "

" ဟာ...ဘာများလဲလို့ကွာ၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်မင်း၊ အချိန်ပြည့် ခေါင်းထဲမှာ ဒါပဲလား "

" ခုန တံခါးဆောင့်ပိတ်သွားတဲ့ အခန်းက အဲကွန်းတပ်မထားဘူး၊ အိပ်ခန်းမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ အဲဒီ ရဲ့ ဟိုဘက်ခန်း အပြင်မှာ အဲကွန်းတပ်ထားတာ မြင်လား၊ အဲဒါ ကောင်မလေးအခန်း ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတယ် "

" မင်း ရန်ကုန်လာတာ ရည်းစားထားဖို့ လာတာလား၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ရှာစားဖို့ လာတာ လား... "

" ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ရှာစားကြည့်မလို့ပဲ ၊ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဟိုဘက်ကပ်ရက်ခြံမှာ သူမကရှိနေတော့ ငါကလည်း မြင်လိုက်မိပြီ ဆိုတော့ကား .."

" မင်းတကယ်တွေ ပြောနေတာလား၊ စကားတွေက ဒီခေါင်းစဉ်အောက်က မထွက်ဘူးနော် "

" တကယ်ပြောတာ "

" မင်း ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ပြီးလို့လဲ "

" နှစ်ခါ....."

" နှစ်ခါတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မင်းတကယ်ပဲ... ချစ်တာလား၊ ကြိုက်တာလား၊ စိတ်ဝင်စားတာလား "

" ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူးကွ... ငါလည်း သိပ်နားလည်တာမဟုတ်ဘူး .. ဟေ့ကောင် ဇော်ထူး၊ မင်း အိမ်သား ဘယ်နှစ်ယောက် မြင်ဘူးလဲ "

"ဘယ်နှယောက်လဲတော့ မသိဘူး..တွေ့နေတာပဲ..၊ မနက် မနက်ကျ ပါဂျရိုနဲ့ ထွက်ထွက်

" ကောင်မလေး မိဘတွေပေါ့ "

" မဖြစ်နိုင်ဘူး နန္ဒရ၊ အဲစုံတွဲက သိပ်မကြီးလှသေးဘူး၊ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာ ဒီသုံးယောက်ပဲ တွေ့တယ်၊

ကျန်တာတွေကတော့ ထမင်းချက်တို့ တခြားအလုပ်သမား တို့ဖြစ်မယ် ထင်ရတာတွေပဲ။ သူ့မိဘဖြစ်နိုင်တဲ့ အရွယ်မျိုးလည်း မတွေ့ဘူး "

အင်း..မောင်မင်းကတော့ ကောင်မလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမထားမိတာပါ။ ဟိုဘက် ခြံက တစ်စုံတစ်ယောက် အပြင်ထွက်မလို့ ဖြစ်နိုင်သော ကားစက်နီးသံကြီးလည်းပဲ လှည့်ကြည့်မိတာ မဟုတ်။ သူစိတ်ထဲ သေချာတာက တံခါးဆောင့်ပိတ်သွားသူသည် ရိုးသားအေးဆေး သဘောကောင်းပုံရတဲ့ ကောင်မလေးတွေ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။

*

(၂)

" ကားငှားသွားမယ်လေကွာ "

ဇော်ထူးစကားကြောင့် မောင်မင်းက မျက်မှောင် ကြုတ်ကာ
ကြည့်ရင်း...

" မင်းတို့ကောင်တွေ သိပ်ကောင်းကင်ဆန်မနေနဲ့၊ တက္ကဆီခတွေက
အရမ်းဈေးကြီးတာပဲ၊ ငါ ရောက်တဲ့နေ့က မင်းတို့ အိမ်တွေလာတာ
ကားငှားစီးလာတော့ ကားခ ရေလည်ထိတယ်ကွ၊ မတန်ဘူး...ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီးကို.."

" ဒါ ရန်ကုန်မှာ ပုံမှန်ပဲ ဟေ့ကောင် "

" ပုံမှန်ဆိုရင် မစီးဘူးပေါ့ကွာ...ရှင်းနေတာပဲ၊ ဘတ်စ်ကားတွေရှိတာပဲ "

" ကျုပ်တယ်ကွ၊ မင်းဘာမှ မသိဘဲနဲ့ "

သုံးယောက်သား လမ်းထိပ်လျှောက်ထွက်လာပြီးရင် ဇော်ထူးနှင့် နန္ဒက
ကားငှားသွားမည့် ဘက်က အဆိုပြုနေသော်လည်း မောင်မင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဆီ ဆက်လျှောက် နေပြီမို့ နောက်က ပါလာကြရပါသည်။

" ကျုပ်ပစေပေါ့...ယောက်ျားပဲ၊ ဘတ်စ်ကား တိုးမစီးချင်ဘူ၊ မင်းတို့က "

" ကျွတ်...မန္တလေး ဒေါ်စိန်ဥ မြေးကလည်း မြေကြီးဆန်လွန်းနေပြီ "

မန္တလေးက ဒေါ်စိန်ဥ ဆိုသည်မှာ မန္တလေးမှာတော့ မသိသူမရှိရအောင်
ထိပ်ထိပ်ကြဲ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကာ အလှူဒါန အရာမှာလည်း ရက်ရောလှ၍

နိုင်ငံတော်က ပေးအပ်ချီးမြှင့်သော ဘွဲ့တံဆိပ်တို့ နှင့်ပါ ယှဉ်တွဲလူများလှတာ။

" အေးလေ... ဘွားအေက ချမ်းသာသလောက် မြေးက ဆင်းရဲသား ဇာတာပါတယ်ထင်တယ် "

" ဟေ့ကောင်တွေ၊ ပစိပစပ် သိပ်များတယ်ကွာ၊ ဘတ်စ်ကား စီးရမှာကို ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရုံးတက်ချိန်ရုံးဆင်းချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နေ့လယ်ချိန် ကားချောင်တဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ စီးရမှာက ဘုရင့်နောင်ကို မြို့ထဲဘက်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ကားက ကျိန်းသေပေါက်ချောင်မှာ "

" ကျွတ်... သူကပဲ အစစအရာရာ သိနေပြန်ပြီ၊ ငါလိုင်းတွေ မသိဘူးနော်၊ ဘာကားစီးရမလဲ၊ မင်းရောသိလို့လား "

မောင်မင်းက ပါးစပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်...ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါသည်။ ဇော်ထူး နှင့် နန္ဒ မိဘများကို မောင်မင်းက ပြောထားပါသည်။ ပွဲရုံမှာ တချို့ရက်တွေ အလုပ်လာကူလုပ်မည်။ ဝပ်ရှော့ပ် တချို့ရက်တွေ အလုပ်လာကူလုပ်မယ်၊ သူ့ကိုနေ့စားခ ပေးပါရယ်လို့။

ဒေါ်စိန်ဥမြေးက ဤသို့ပြောကြတော့ ဇော်ထူးတို့ နန္ဒတို့ မိဘတွေက ဟီးဟီးဟားဟား နှင့် ပွဲကျကြပါသည်။ မိဘတွေချင်းလည်း ခင်မင်တာမို့ မောင်မင်းက ငွေလိုလို့ပါဟု တောင်းလည်း ပေးရမှာပဲ ဖြစ်ပါလျက် ဒီစကားမျိုးဆိုတော့ အားနာပါးနာကြီးတွေဖြစ်နေကြသည်။

" ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ အန်ကယ်၊ အဲလို ခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံမပေးရင် ကျွန်တော်က တခြားနေရာ သွားလုပ်ရမှာ "

" ငွေလိုရင် ယူသုံးစမ်းပါ မောင်မင်း "

" ယူမသုံးချင်ပါဘူး အန်ကယ်ရ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ်၊ အဲဒီ ကျ ငွေလိုရင် ဖေဖေဆီ လှမ်းတောင်းမှာပါ အခုက ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားမရခင်

ပွဲရုံအလုပ်ကော ဝပ်ရှော့အလုပ် ကောလည်း လေ့လာထားချင်လို့ပါ "

နောက်ဆုံး မောင်မင်းက ဇွတ်လုပ်မည်ဆို၍ ဇော်ထူးဖခင်၊ နန္ဒဖခင် နှစ်ဦးလုံးကပင်....

" အေးကွာ...၊ ကောင်းတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ နှစ်ကောင်လည်း လက်ရားလက်ရားနဲ့၊ သုံးယောက် အတူတူ ဟိုဘက်ကူလိုက် ဒီဘက်ကူလိုက် လာလုပ်ကြ၊ ဒီကောင်တွေ အလကားနေရင်း သုံးဖို့မုန့်ဖို့ ပေးနေရတာ ၊ ခိုင်းလည်း သိပ်ကူချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မောင်မင်း လုပ်လိုက်မှ ကောင်းသွားတယ်၊ သုံးယောက်ကို နေ့တွက်ပေးမယ် "

အလကား မုန့်ဖို့လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေရာက အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ရတော့မလို ဖြစ်သွားတာမို့ ဇော်ထူးနဲ့ နန္ဒက မောင်မင်းကို ကျိန်ဆဲကြပါသည်။

" မောင်မင်းကြီးသား ရောဂါထူပါစေ... ဆင်းရဲစေ "

ဘယ်လိုပင် ကျိန်ဆဲသော်လည်း အဖေတွေက မောင်မင်း လုပ်ပုံကို သဘောကျသွားပြီးဖြစ်ရာ သူတို့ပါ အတူ ကိုယ့်အလုပ်ခွင် ကိုယ်ပြန်ကူကြရပါတော့သည်။ ပွဲရုံမှာ အလုပ်များတဲ့ရက်မျိုး ပွဲရုံကို အလုပ်ဆင်း၊ ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်မနိုင်တဲ့ နေ့မျိုး ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဆင်း။

"ဟော....ဟိုမှာတွေ့လား...ဘုရင့်နောင်ရောက်မယ့်ကား ချောင်လိုက်တာ၊ ထိုင်စရာတွေတောင် ရှိတယ် "

ပြောပြောဆိုဆို မောင်မင်းက ကားချောင်ချောင် ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြေးတက်တာ ပြတင်း ပေါက်ဘေး ထိုင်ခုံတစ်နေရာ မှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဖြည်းဖြည်း တက်လာသော ဇော်ထူးတို့က မောင်မင်း ဘေးမှာ တစ်ယောက် ရှေ့ခုံမှာတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်....

"မင်း အတော်မွေ့တယ်ကွာ မောင်မင်းရာ"

"အစစ်ပဲ.... ဒီကောင် ရန်ကုန်ရောက်လာတာ ငါတို့ ဘဝပျက်ဖို့ပဲ"

"ဟ...အလုပ်လုပ်တာပဲ ဘဝပျက်စရာလားကွ"

"ဟေ့ကောင်... အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့အဖေထိုင်တဲ့

ကောင်တာစားပွဲမျိုးမှာထိုင်ပြီး ကူလုပ်မှာပေါ့၊ ခုတော့ မင်းက ပွဲရုံဆိုလည်း

ဟိုအိတ်ဒီအိတ်တွေပါ ဝင်ထမ်း ဝင်မ၊ ဝပ်ရှော့ပ်ကျ တော့လည်း ကားအောက်ထဲ

ဝင်လို့ဝင် ဟိုးအောက်ခြေတွေ လျှောက်လုပ်နေတာကိုးကွ...ငါတို့ပါ

လိုက်လုပ်ရရော၊ မလုပ်ရင် အဖေတွေက မကြည့်ချင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်မောင်မင်း၊ ပဲအိတ် ကြက်သွန်အိတ်ထိ ဘာမှ ဝင်ထမ်းစရာ
မလိုဘူး ဟေ့ကောင် . . . မင်းဟာ လွန်လွန်းတယ်"

"ပျော်စရာကြီးပါကွ၊ ဒါအခိုက်အတန့်ပါ၊ မင်းတို့ငါတို့က တစ်သက်လုံး

ပွဲရုံမှာ ပဲအိတ်ထမ်းရမယ့် အစားတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်မိဘတွေက

ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး အခြေချပေးမှာချည်းပဲ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လုပ်တာပဲ၊

ဗဟုသုတလည်းရတယ်၊ ပျော်စရာလည်း ကောင်းတယ်"

"ဘာမှလည်း မပျော်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ပင်လည်း ပင်ပန်းတယ်၊

ဗဟုသုတလည်း မလိုချင်ဘူး"

"မြင့်တဲ့နေရာမှာပဲ ကိုယ်ရာနေပြီး ကြည်ရင် အနိမ့်က အခက်အခဲတွေ

ပြဿနာတွေ အပြေလည်မှုတွေ ဘာမှ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်

အနိမ့်ကိုဆင်းကြည့်မှ တပြေးညီမြင်တာ၊ ဒီအတွေ့အကြုံတွေက နောင်မင်းပွဲရုံကို

အုပ်ချုပ်ရင်... မင်းလည်း ဝပ်ရှော့ကို အုပ်ချုပ်ရရင် အဖိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့

အတွေ့အကြုံတွေကွ"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ လောလောဆယ် ပဲအိတ်ထမ်းရတာ ခါးနာပြီး

ကားအောက်ဝင်နှိုက်ရတာ လူပေတယ်ကွ၊ လက်သည်းတွေလည်း ထိပ်မည်းပြီး

အဆင့်ကို ကျနေတာပဲ၊ သန့်လို့ကို မရတော့ဘူး "

"လက်သည်းသန့်တာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုး မဟုတ်ပါဘူး "

"မကြီးကျယ်နဲ့ ဟေ့ကောင်... လက်သည်းသန့်တာ
တန်ဖိုးမဟုတ်လည်းပဲ လက်သည်း ညစ်ပတ်နေရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
ရွံ့တယ်ကွ"

"သန့်အောင်ဆေးပေါ့ကွ... ဒါပဲရှိတယ်"

"ဟေ့ကောင် နန္ဒ ... ဒီကောင့်ကို မပြောနဲ့တော့ ..ငါတို့ကိုက
ဒီကောင့်မြေပါလို့ ဒီကောင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဝဋ်ခံရတာ "

မောင်မင်းက တဟားဟား ရယ်မောနေတုန်း ဘတ်စ်ကားက
လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ မီးနီမိ၍ ခဏ ရပ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ
မီးပွိုင့်မြင်ကွင်းကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေသော မောင်မင်းသည် သူတို့နှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ထားသော အနက်ရောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်
ပရီးဆီးကားလေးကို မြင်ကာ အမှတ်တမဲ့ ကားလေးကို ကြည့်မိပါသည်။

"ဟင်.."

ကြည့်နေပြီး ခဏအကြာမှပင် ကားမောင်းသူနေရာထိုင်နေတာဟာ
မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း... ပြီးတော့ ထိုမိန်းကလေးဟာ ဘေးခြံက
သူမလေးဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသွားပါသည်။

ကြည့်စမ်း....

စတီယာရင်ပေါ် လှမ်းတင်ထားသော လက်ဖျံလေး နှစ်ဖက်ဟာ
ဖြူစိမ်း၍ လှလိုက်တာ၊ လက် ကောက်ဝတ်လေးမှာ ပလက်တီနမ်
ဟန်းချိန်းပျော့လေးတွေနှင့်..။ အသားအရောင်နုနုအင်္ကျီနှင့်မို့ အင်္ကျီလက်ပြတ်
ဝတ်ထားသည့် လက်မောင်းလေးတွေဟာ အဝတ်စနှင့် အကြားမထင် တစ်ပြေးထဲ
အရောင်ညီကာ ကြည့်မဝချင်စရာ။

တအားချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ
ကောင်မလေးရေ၊ မင်းနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်လိုက်တာ၊ စကားပြောချင်လိုက်တာ။

ထိုစဉ်တုန်း ကောင်မလေးက ဘေးချင်းယှဉ် ဘတ်စ်ကားကို
ဘာရယ်မဟုတ် လှည့်ငေးကြည့် လိုက်ရာမှ မျက်လုံလေး အပေါ်ဝင့်လာကာ
ပြတင်းပေါက်တွေဆီ ဖျက်ခနဲ အကြည့်ရောက်လာပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မင်း
စိုက်ကြည့်နေသည်နှင့် တန်းခနဲ သွားဆုံတိုးတော့တာပါပဲ။ မောင်မင်းကို အမြင်မှာ
ကောင်မလေး ပျက်လုံးလေးက မသိမသာ ဝိုင်းသွားသည်မှာ သိသိမှတ်မှတ်ရှိတဲ့ဟန်၊
သူလည်း မောင်မင်းကို ဒီဘက်ခြံမှာ မြင်ဖူးပြီးပြီး ထင်ပါရဲ့။ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့
မျက်လုံးဝိုင်းစက်လေး နှုတ်ခမ်းဝိုင်းလေးတို့ကြောင့် မောင်မင်းမှာ အလိုအလျှောက်
ပြုံးကြည်လာမိပြီလျှင် စနောက်ချင်စိတ်နှင့် နှာခေါင်းကို
ဆတ်ခနဲရှုံ့ပြလိုက်ပါသည်။

ခင်လေးရှင်သည် ကိုယ့်ကိုပြီးပြီ၊ နှာခေါင်းပါ ရှုံ့ပြလိုက်သေးသော
လူကြောင့် ရှက်သလိုလို စိတ်တိုသလိုလို ဖြစ်ကာ ဖျက်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ကို
ပြန်လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးပါ တင်းတင်း စေ့ထားပါသည်။

ဘာမှန်းမသိဘူး။ လူကို နှာခေါင်း လာရှုံ့ပြတယ်၊ ကိုကိုကြီး ပြောတဲ့
ဂျုပိုးတွေ ကလေးကချေ တွေဆိုတာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေသလား မသိပေ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ညဘက်ရောက်တိုင်း တဖက်က ဂစ်တာသံတွေကြောင့် ကိုကိုကြီး
ပွစိဗျစ်တောက်မဆုံးသလို မမယုမှာလည်း ဖျောင်းဖျမဆုံး၊ သူတို့ ဂစ်တာသံတွေ
ကလည်း ဟုတ်ပါရဲ့၊

ကောင်းကောင်းတီးတတ်တဲ့သူ တီးနေတာမဟုတ်၍ နားဝင်မချုပ်
ကြမ်းနေပါသည်။ ကိုကိုကြီး က ဒေါတွေပွနေသလောက် ခင်လေးရှင်ကတော့
မတီးတက် တီးတတ် တီးပုံနှင့် အသံမကောင်းပဲ ဆိုပုံတို့ကို ရယ်ပဲရယ်ချင်ကာ
ကျိတ်ကျိတ်ရယ်ရပါသည်။

အခု ဘတ်စ်ကားပေါ်က ပြတင်းပေါက်က လူပေါ့။

မနက် မနက်ဆို သစ်သားအိမ်မည်းလေးရဲ့ နောက်ဘက်ထွက်ကာ ဆန်ဆေးနေတာတို့ ဟင်းချက်ဖို့ လှီးချွတ်ဆေးကြောနေတာတို့ အဝတ်လျော်နေတာတို့ တွေ့ရပါသည်။ တွေ့ရတာ ကလည်း ခင်လေးရှင်ရဲ့ အခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ရပ်ကြည့်မိလို့ပါ။ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေက အမည်းမို့လို့ အထဲက ကြည့်ရင် အပြင်ကို ကြည်လင်စွာ မြင်ရသော်လည်း အပြင်ကနေ သူမော့ကြည့်ရင်တော့ အထဲကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါ။

စွပ်ကျယ်ဖြူလက်ပြတ်လေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ပျော့ပျော့လေးတွေကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်က ရှည်ချင်ချင်ရှိတဲ့ သူ့ပုံစံက ကိုကုကြီး သတ်မှတ်တဲ့ Gental Man ပုံစံတော့ လုံးဝမပေါက်ပါ။ သူလုပ်ကိုင်နေပုံတွေမှာ ယောက်ျားအားမာန်နှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုတို့ကတော့ အမြဲပါဝင် နေသည်။

သူ့မျက်နှာဟာ မမာကျောပေမဲ့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရ၊ လုပ်ချင် တာလုပ်မည့်ပုံ ပြောချင်တာပြောမည့်ပုံက သူ့ရုပ်မှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုသူက အတော်တော့ ကြည့်ကောင်းသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် အားမာန်တစ်ခု အမြဲရှိကာ ထိုမျက်နှာ ဟာ ဖြောင့်လည်းဖြောင့်မတ်သည်။

မီးပွိုင့်ကစိမ်းသွားပြီမို့ ခင်လေးရှင်က ကားကို ဘယ်ဘက်ကွေ့ရပေမည်၊ သူတို့က အဖြောင့် သွားလိမ့်မည်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိန်းလိုက်နိုင်ခင် ခင်လေးရှင်သည် ဘတ်စ်ကားပြတင်းပေါက်ကို ဖျက်ခနဲ တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခုထိ လှမ်းစိုက်ကြည့်တဲ့ ထိုသူက ပြုံးမြဲမြဲ နှင့် နှာခေါင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရှုံ့ပြလိုက်လျှင် ခင်လေးရှင်က စိတ်တိုသွားပါသည်။

မိန်းကလေး လှတပတမြင်လျှင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြ၊ မျက်စိမှိတ်ပြ၊ လျှာထုတ်ပြ၊
မကြားတကြား လှမ်းပြောဆိုတတ်တဲ့ အစားမျိုးကို ခင်လေးရှင် မုန်းပါသည်။

အပေါစားဆန်သည်။ ကလေးကချေ ဆန်သည်။....အင်း...

သို့ပေမဲ့လည်းလေ... သူနှာခေါင်း ရှုံ့ပြပုံကကျတော့ တဏှာရူး ကလေးကချေရုပ်ကြီး
မဆန်ဘဲ ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသလို လှမ်းစသလိုနှယ် ချစ်စနိုး
အမူအရာတစ်မျိုးနှင့် သန့်ရှင်းသလိုလို ရှိနေပြန်ရာ...။

အို...ဘာဖြစ်လို့များ...သူ့ကို အပြစ်လွှတ်တဲ့ အတွေး တွေးမိနေပါလိမ့်။

မောင်မင်းက သူ့ခြံရှေ့ မျက်နှာစာမှာ သစ်သား ဆိုင်ခန်းလေး

နှစ်ခန်းဆောက်ပြီး ကွန်ပြူတာ စာစီနှင့် မိတ္တူကူးဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့်
ဗီဒီယိုခွေငှားဆိုင်တစ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်တွဲဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ သူတို့
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး ကွန်ပြူတာကို စာစီစာရိုက်သာမက ဂရပ်ဖစ်နှင့်
ပတ်သက်၍ လည်း အနည်းနှင့် အများ တတ်ကျွမ်းကြပြီးသားပင်၊
အလုပ်သမားတောင် ငှားစရာလိုမည်မထင်။

ဤကိစ္စကိုတော့ နန္ဒရော ဇော်ထူးပါ ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူ
စိတ်ပါကြပါသည်။ သူတို့ပါ ငွေထည့်ကြမည်ဟု..လည်းဆိုပါသည်။ သူတို့အဖို့တော့
ပွဲရုံမသွားရလျှင် ဝပ်ရှော့ မသွားရလျှင် ပြီးရော။ ဆိုင်မှာ ထိုင်လုပ်နေရမှာက
အရိပ်ထဲ ဟိုဟာတွေထက်တော့လူသက်သာမည်ဟု တွက်သည်။

သို့ပေမယ့် မောင်မင်းက ကွန်ပျူတာတွေရော ဖိုတိုကော်ပီယာပါ
ဝယ်ရမည့် လုပ်ငန်း အတွက် တော့ သူ့အဖေထံမှသာ ငွေတောင်း ၍ သူ့ဟာသူ
ရင်းနှီးမည်ဟု စီစဉ်သည်။ ဗီဒီယို ခွေဆိုင်မှာ တော့ နန္ဒတို့လည်း ငွေပါရင်ပါ။

"ဘာလဲကွ ... ဒါဖြင့် ငါတို့နှစ်ယောက်က စာစီစာရိုက်ဘက်မှာကျတော့
ဝန်ထမ်းလခ ယူရမှာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလုပ်နှစ်ခုလုံးက ဝင်ငွေအားလုံးပြန်သုံးရတာ

ပြီးရင် သုံးယောက် အကျိုးအမြတ်အညီအမျှပဲ။ ငါက ဟိုပစ္စည်းတွေဝယ်တဲ့ထဲ
ငွေမထည့်ခိုင်းတာက နောင် ဒီအလုပ်ရပ် ပစ်ရင် ဒါတွေပြန်ရောင်းငွေပြန်ခွဲ
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ . . . အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ အလုပ်ရပ်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေ
ခေါက်သိမ်းထားရင်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပိုင် ပြန်မခွဲရတော့ဘူးပေါ့၊ ပြီးရော"

"အေး . . . ဒါဆိုပြီးရော . . . ငါတို့ကို လခစားလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော်
ဟေ့ကောင်"

"မလုပ်ပါဘူးကွ၊ အညီအမျှပဲ လုပ်စရာရှိလည်း အညီအမျှပဲ အားတဲ့သူ
ဝင်လုပ်"

"အေး . . . ကောင်းတယ်"

"လောလောဆယ် ဆိုင်ခန်းဆောက်နိုင်ဖို့ ခြံမျက်နှာစာကို ရှင်းရမယ်၊
တစ်လက်စတည်း အပင်တွေခုတ် နွယ်တွေသတ်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်အောင်
လုပ်လိုက်မယ်၊ အဲဒါလည်း သုံယောက် အညီအမျှပဲ လုပ်ရမယ်"

"ဟာ . . . လာပြန်ပြီကွာ"

"အေးလေ . . . အလုပ်သမားခေါ်ရှင်းခိုင်းလည်းရတာ "

"အလုပ်သမား ခေါ်ရှင်းခိုင်းရအောင် မင်းတို့က လက်မပါလို့လား၊
အလကား ပိုက်ဆံ ကုန်အောင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှင်းမှာပေါ့ကွ"

"ကျွတ် . . . ဆိုင်ခန်းဆောက်တော့ရော . . . ငါတို့ဘာသာ
ဆောက်ရဦးမှာလား"

"ဒါတော့ လက်သမားခေါ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါတို့မှ မကျွမ်းကျင်တာ၊
ဝင်ကူရုံလောက်ပေါ့"

"ဝင်ကူရဦးမယ်"

"ဒါပေါ့"

"မှားပါတယ်၊ ဒီကောင် မန္တလေးမှာ ဟိုမိန်းမနဲ့ရပြီး
ရန်ကုန်ကိုရောက်လာခဲ့ရင် အကောင်း သားကွာ"

"မင်းတို့ ကြုံစဉ်းစားပြီး ပျဉ်းနေတာပါ၊ တကယ်လုပ်ရင်
ပျော်စရာကြီးပါကွ၊ နက်ဖြန် ဘယ်မှ အလုပ်မဆင်းဘူး ခြံရှင်းမယ်"

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက်တွင် သူတို့သုံးယောက်သားခြံထဲမှာ
ခုတ်တန်တာတွေခုတ်၊ နှုတ် တန်တာတွေ နှုတ်၊ ရှင်းလင်းကြပါသည်။ မျက်စိထဲ
ဟင်းလင်းကြီး မဖြစ်ရုံ ချန်ရစ်ကာ အပင်တော် များများ ရှင်းပစ်ပါသည်။
အရိပ်ကလေး ကျန်ရုံလောက်သာ ထားရစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် ဓားရှည်တွေ ပေါက်ဆိန်တွေ တူရွင်းတွေ ကိုယ်စီနှင့်
ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြကာ ညဘက်ကျမှပဲ ခုတ်ထွင်ထားသမျှ ပင်စည်တွေ
အကိုင်းတွေ အနွယ်တွေ ခြုံတွေကို မီးပုံရှို့ကြပါသည်။

"ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ၊ ရေချိုးချင်လှပြီ"

"အားလုံး ချိုးချင်တာပေါ့ကွ၊ မီးရှို့ပြီးမှ တစ်ခါတည်း ချိုးပေါ့၊ နောက်နေ့
ဆက်လုပ်နေရဦးမယ်၊ အပြတ်ဖြတ်မယ်၊ ကိုးနာရီလောက်ဆို ပြီးသွားမှာပဲ"

"ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော်ဖီ ငါလုပ်ပေးထားတယ် စားထားလေ၊ ပြီးမှ
ရေမိုးချိုးပြီး မြို့ထဲ ထွက်စား ကြမယ်"

"အဲဒီ အချိန် မင်းဆိုင်တွေက ရှိဦးမှ"

"ဘာလို့ မရှိရမှာလဲကွာ၊ ရက်စတော့ရင့်တွေ ဘာတွေ ဒီအချိန်
မပိတ်သေးပါဘူး . . . မင်းတို့ ကလည်း ညည်းချက်က ထူလိုက်တာ"

"အေးပေါ့ကွာ၊ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း မင်းစတာဆိုတော့
မင်းဦးဆောင်ရာပေါ့ကွာ"

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထား၍ လူတွေက ချွေးတွေသံတွေနှင့်

မည်းသည်းညစ်တူးကာ စုတ် ပြတ်သတ်နေကြပါသည်။ ပုံရိပ်နေရတာ မို့
မီးအပူဟပ်၍ ချွေးတွေစိုလတ်ကာ မျက်နှာတွေလည်း ဆီရောင်ပြန်လို့ပင်။

ထိုအချိန်မှာ တစ်ဖက်ခြံ၌ အလန့်တကြားဖြစ်နေကား ဦးဘုန်းပြည့်ပင်။

"ဟိုဘက်ပြတင်းပေါက်က မီးရောင်ရဲရဲတွေတွေ့လို့ ပြေးကြည့်တာ
ဟိုကလေကချေကောင် တွေ မီးရှို့နေပြန်ပြီကွ"

"ဘာကို ရှို့နေတာလဲ ကိုကိုကြီး"

ခင်လေးရှင်က အလန့်တကြားလေး ဝင်မေးမိပါသည်။

"ခြံကို ခုတ်ရှင်းထားပုံထောက်တော့ ရွက်ခြောက်အမှိုက်သရိုက်တွေ
အပင်ပြတ်တွေကို မီးရှို့တာ နေမှာပေါ့"

"ဪ... ဒါများ အလန့်တကြားလုပ်လို့ အစင်ကြီးကလည်း "

"ဟာ... အလန့်တကြားပေါ့ ယုရ၊ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိနဲ့
မီးမရှိတတ်ဘဲရှို့ရင် တစ်ရပ်ကွက် လုံးဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ"

"အမှိုက်ရှို့တဲ့မီးပဲ... သူတို့ နိုင်မှာပါ"

"နိုင်ချင်မှ နိုင်မှာပေါ့၊ ဂစ်တာတီးသံကိုက အသုံးမကျတာ၊
မီးရှို့တော့ရော အသုံးကျ ကြပါ့မလား"

"အို... ဘာဆိုလို့လဲ အစ်ကိုကြီးကလည်း"

ခင်လေးရှင်ကတော့ အစီကိုဖြစ်သူကို ကျိတ်၍ ရယ်နေပါသည်။
ကိုကိုကြီးဟာ စိတ်ကောင်း ရှိသော လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်
တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စံပေတံကြီးက ဇီဇာကြောင် လွန်း၍ ဂွတီးဂွကျ ဖြစ်တတ်ပါသည်။
သူကြည့်မရတော့ဘူးဆိုလျှင် ဘာလုပ်လုပ် သိပ်ကြည့်မရချင် တော့ပေ။

"တောက်... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြောမှ ဖြစ်မယ်"

"အို . . . အစ်ကိုကြီးကလည်းနော်၊ စောင့်ပဲ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊
တစ်ခါတစ်ခါ ဟိုးဘက်ခြံတွေ လည်း ဒီလိုပဲ အမှိုက်မီးရှို့တာပါပဲ"

"ဟ . . . အဲဒါတွေက ကိုယ်တို့နဲ့ဝေးတယ်ကွ၊ အခုဟာက ကပ်တယ်၊
ပြီးတော့ သူတို့မီးပုံကြီးက အကြီးကြီး၊ မီးတောက်က အမြင့်ကြီး လပေါ်သရေနဲ့
ကိုယ်တို့အိမ် မီးကူးခံနေရဦးမယ်၊ လေကလည်း တိုက်နေတာ"

အချိန်က ညခုနစ်နာရီလောက်။ ညစာစားအပြီး အပေါ်ထပ်ပင်
မတက်ဖြစ်ကြသေးဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ အသီးအနှံပွဲထိုင်စားရင်း ရောက်တတ်ရာရာ
ပြောဆိုနေကြစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ယုဇနသည် နေရာမှထကာ ဟိုဘက်ခြံနှင့်
အနီးကပ်ဆုံးအောက်ထပ်က စာအုပ်စင်များ ထားရှိရာ အခန်းသို့
လျှောက်သွားပါသည်။

အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် မီးရောင်ရဲရဲ ရဲရဲတွေက
လေယူရာယိမ်းသလို လှိုင်းထကကြိုးဆင် လျက်သားတစ်ခန်းလုံး လင်းကာ
နေတဲ့အပြင် အပူငွေ့ကိုပါ ပြတင်းပေါက်များမှ ဖြတ်သန်း၍ သိသိသာသာ
ခံစားနေရလေရာ . . .

"ဟောတော့ . . . ဟုတ်လား၊ အခန်းက နွေးတောင်နွေးနေပြီ"

"အဲဒါပြောတောပေါ့၊ မီးတောက်က ကြီးလွန်းတော့ မီးဟပ်တော့မလို့ဘဲ၊
မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေကို အယုံအကြည်ကိုမရှိဘူး၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့
ဒုက္ခရောက်ကုန်ရင် ခက်မယ်၊ သွားပြောမှ"

ဂီတာတီးတုန်းက 'သွားပြောမနေပါနှင့်'ဟု တားမြစ်ခဲ့သော
ယုဇနသည်လည်း ဒီကိစ္စမှာတော့ မတားမြစ်မိတော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မပေါ့ဆအောင် သတိပေးထားတာတော့ ကောင်းသည်ဟု ယူဆပါသည်။
မီးငြိမ်းတဲ့အခါလည်း မီးပွားမိစ မီးကြွင်းမီးကျန် မကျန်အောင်လုပ်ဖို့ ကြိုတင်
သတိပေးထားမှပင်။

"ယုလည်း လိုက်မယ်"

"ယု မလိုက်ပါနဲ့ . . . ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေက ဘယ်လိုကောင်တွေမှန်းမသိဘဲနဲ့ နေခဲ့ချည်"

"အစ်ကိုကြီး ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဒေါသပါပြီး ပြဿနာဖြစ်ရင် ကြားက ဆွဲရပြောရအောင်လို့ပါ"

"မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုကောင်တွေနဲ့ လည်း ရန်မဖြစ်ပါဘူး . . . ပြဿနာလုပ်ရင်လည်း ရဲတိုင် ရုံပဲ"

ဦးဘုန်းပြည့်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ ယုဇနနှင့် ခင်လေးရှင်မှာ လိုက်ခွင့်လည်းမရ၍ သေချာမြင်ရအောင် အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းကိုတက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကြပါသည်။

ဟော . . .ဟိုဘက်က ထွန်ခြစ်လိုဟာမျိုးနှင့် မီးပုံထဲကို ထိုးဖွပြီး လောင်စရာတွေကို စုစည်းပေးနေတဲ့ သူဟာ ဟိုတစ်ယောက်ပေါ့၊ ခင်လေးရှင်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြတဲ့သူလေ၊ မီးရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေ၍ သူတို့မျက်နှာတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ သေသေချာချာကြီးကို မြင်နေရပါသည်။

ဟိုဘက်က နှစ်ယောက်ကတော့ ဖောင်းခနဲ မီးပေါက်သံထွက်လျှင် ခုန်ရှောင်လိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက် ညည်းညူသလိုတွေ လုပ်လိုက်၊ ဟုတ်တိပတ်တိ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မီးပုံကို ဝတ်ပြီး ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေကြတာပင်။

ခင်လေးရှင်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြခဲ့တဲ့ သူကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို မီးရောင်က ဆလိုက်ထိုးထားသလို ဟပ်နေ၍ သူ့ရဲ့ စွပ်ကျယ်နှင့် လွတ်သော မျက်နှာ ရင်ညွန့် လက်မောင်းတွေမှာ ချွေးရောင်ဆီပြန်ရောင် လက်လက်ပြောင်နေသည်မှာ ပန်းပုရုပ်တုကို ပေါလစ်ရှ်သုတ် အရောင်တင်ထားသလို ပြောင်လက်ကာ ကြည့်လို့တောင် ကောင်းသေးရဲ့။

သူ့ရုပ်ရည်ဟာ ထူးခြားလေးနက် ထက်မြက်သည်။ ကိုကိုကြီးပြောသလို ကလေးကချေတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ ခင်လေးရှင် တွေးနေမိပါသည်။ သူ့ကိုဘာကြောင့် ခပ်ဖော့ဖော့ တွေးပေးမိတတ်သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင်နားမလည်ပေ။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လိုပင် မဟုတ်။ ခုကိုပဲ သုံးယောက်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရေသာမခို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်နေတာ။

ဟော . . .ကိုကိုကြီး ရောက်လာပြီ။

အပေါ်က ကြည့်နေသော ခင်လေးရှင်တို့ မြင်ကွင်းထဲ ဦးဘုန်းပြည့် ရောက်လာပါပြီ။ ဦးဘုန်းပြည့်က သစ်သားခြံတံခါးကို ဆွဲလှုပ်အသံပေးနေရာ ဟိုလူက လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သွားဖွင့်ခိုင်းပါသည်။

ဦးဘုန်းပြည့်သည် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖွင့်ပေးသော ခြံတံခါးမှ ခြံထဲဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း မီးပုံကို ထိုးဆွအသစ်ထည့် နေရာပြင် စသဖြင့် လုပ်နေသော လူရွယ်ဆီဦးတည် လျှောက်ခဲ့၍ မီးပုံနားရောက်လာပါသည်။ မောင်မင်းကလည်း ဝင်လာသည့်လူဟာ တစ်ဖက်ခြံကဆိုတာ သိနေပြီးဖြစ်၍ အရိပ်အခြည် ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

"ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ခင်ဗျ"

ဦးဘုန်းပြည့်က ခပ်တည်တည်နှင့်

"ကိစ္စက မင်းတို့ မီးရှို့တဲ့ကိစ္စပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ မီးရှို့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခြံရှင်းပြီး အမှိုက်တွေ ရှို့နေတာပါ"

"မင်းတို့ မီးတောက်က ကြီးလွန်းအားကြီးတယ်၊ ငါတို့အိမ်နဲ့က ကပ်နေတာ၊ အိမ်ထဲမှာတောင် ပူနွေးနေပြီ၊ ပြာတွေလည်း တအားလွင့်တယ်၊ မီးပွားတွေလည်း ပေါက်တယ်ကွ . . . မီးပုံက ကြီးလွန်းတော့ မီးအန္တရာယ်လည်း

ရှိတယ်"

"အန္တရာယ်တော့ မရှိစေရပါဘူး၊ ဒီမီးပုံလောက်က ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"မင်းတို့ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပဲ ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဘေးကလူတွေကတော့ ဘာဖြစ်မလဲ ဘာဖြစ်မလဲ စိတ်ထင့်နေရာတပဲ၊ မင်းတို့ မီးပုံကို ငြိမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

"ဟာ . . . ကျွန်တော်တို့ အမှိုက်တွေ ကိုင်းခြောက်တွေ ရှိနေတာလေ၊ မရှိရင် ခြံထဲ ဒီတိုင်း ပုံနေမှာပေါ့ဗျ"

"ဒီလိုအမှိုက်တွေ စည်ပင်ကို ကားခေါ်ပြီး အမှိုက်ပစ်လို့ ရတယ်ကွ"

"အလကား ပိုက်ဆံကုန် အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့ဗျာ၊
ကိုယ့်ဟာကိုယ်မီးရှို့လိုက်လည်း ဒီတစ်ညနဲ့ ပြီးသွားမှာပဲဟာ"

"ဒါပေမယ့် မင်းတို့ဟာက ဘေးအိမ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလို့ ပြောနေတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ဘာလွန်လို့လဲ"

"ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို နှောင့်ယှက်လွန်းတယ်"

"ဘာများ နှောင့်ယှက်မိလို့လဲဗျ"

"မင်းတို့ဟာက ရစ်တာတွေ ဆူဆူညံညံ ဝုန်းဒိုင်းကြ တီးလိုတီး . . .
မတီးတဲ့ညကျ မီးတွေရှိ၊ ဒီအိမ်မှာ လူရိပ်တွေကတည်းက တစ်ညမှ
စိတ်အေးချမ်းသာ စိတ်ဖြောင်လက်ဖြောင် အိပ်ရတယ် မရှိသေးဘူး၊ ညတိုင်း
အနှောင့်အယှက် ပြုနေတာ၊ လူပတ်ဝန်းကျင် ရှိတယ်ကွ၊ မင်းတို့ ဒါကို နားမလည်
တတ်ကြဘူးလား"

မောင်မင်းက ဦးဘုန်းပြည့်ကို ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ထက် အလွန်ဆုံးကြီးလှ

ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်မို့ . . .

"အစ်ကိုကြီးက ဂစ်တာတီးတာကို ပြောချင်တာလား . . . မီးရှို့တာကို ပြောချင်တာလား"

"နှစ်ခုလုံးကို ပြောနေတာလေကွာ . . . ဒီရပ်ကွက်ဟာ ကိုယ်ဝင်းနဲ့ ကိုယ့်ခြံနဲ့ နေကြတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကွ။ အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေချင်လို့လည်း ဒီနေရာမျိုး လာနေတာပေါ့၊ ဆူဆူညံညံ ကြိုက်မှဖြင့် မြို့လယ်ကောင် နေမှာပေါ့"

"အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာနေနေပါ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"မင်းတို့က ဘေးခြံ ရောက်လာတော့ ဆိုင်လာတာပေါ့ကွာ။ နားမချမ်းသာရ စိတ်မချမ်းသာရနဲ့၊ ဒီမယ် . . . မင်းတို့ကောင်တွေကို ပြောထားမယ်၊ အခုလည်း ဒီမီးပုံကို ဆက်မရှို့နဲ့တော့၊ နောက်ရက်တွေလည်း လုံဝဂစ်တာမတီးကြနဲ့ . . . ဒါပဲ"

မောင်မင်းက ရယ်ချင်သွာသလို ဦးဘုန်းပြည့်ကို ကြည့်ရင်း . . .

"အစ်ကိုကြီးဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဂစ်တာတီးတာလည်း ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်၊ မီးရှို့တာလည်း ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ပါ"

"မင်း အတော်ပြောရ လက်ပေါက်ကပ်ပါလား၊ မင်းတို့ခြံထဲ လုပ်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်ကွ"

"ကဲ . . . ကျွန်တော် ဒီမီးတောက်ကို ဒီလောက်မမြင့်အောင်သေးပေမယ့်၊ ဒါကတော့ ရှိရမှဲ့၊ အန္တရာယ်လည်း မရှိအောင်၊ ဂရုစိုက်မယ်ဗျာ . . . ပြီးရောပေါ့"

"မင်းတို့ကောင်တွေက အန္တရာယ်မရှိဆိုတာ စိတ်ချယုံစားထားလို့ ရမလားကွ၊ ကဲ . . . မီးတွေ လောင်ကုန်ပါပြီတဲ့ . . . မင်းတို့အဖို့တော့ ဘာအရေးလဲ . . . ခြံပိုင်ရှင် အိမ်ပိုင်ရှင်တွေပဲ ဆုံးရှုံးကုန်မှာ၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲကွ"

မောင်မင်းက မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နှင့် . . .

"ကျွန်တော်ပဲ"

"အိမ်ရှင်ကိုမေးနေတာ၊ လောလောဆယ် နေတဲ့လူကို မေးတာ မဟုတ်ဘူး"

"အိမ်ရှင် ကျွန်တော်ပဲလေ"

"မဖြစ်နိုင်တာကွာ"

"ဟာ . . . ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ . . . ခင်ဗျားက ဘာလိုင်းကြီး လူကိုဖြုတ်နေပါလား၊ အိမ်ရှင်ပါဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် လိမ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား"

"မင်းတို့က ခြံစောင့်တွေ မဟုတ်လား"

ဤစကားတွင်တော့ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေသော နန္ဒနှင့် ဇော်ထူးက မခံမရပ်နိုင်တော့ကာ . . .

"ဟာ . . . ဘယ်က ခြံစောင့်တွေရမှာလဲဗျ . . . ခင်ဗျားက အသားလွတ်ကြီး လူတွေကို လာနှိမ်နေပါလား"

"ခြံရှင်တွေဗျ၊ ဒီကောင်က ဒီခြံရှင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က သူ အဖော်ရအောင် လာနေပေးတာ၊ တစ်ယောက်မှ ခြံစောင့်မပါဘူး"

ဦးဘုန်းပြည့်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားရင်း . . .

"မင်းက ခြံရှင် ဟုတ်လား၊ မင်းမှာ မိဘ မရှိဘူးလား"

"မိဘတော့ ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ဖရုံသီးထဲက လူဖြစ်လာတာ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

"မင်း အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒါဖြင့် မင်းမိဘက ဘယ်မလဲ"

"သူ့အိမ်သူ နေတာပေါ့ဗျ၊ မန္တလေးမှာ"

"ဪ... မန္တလေးကလား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ"

"မန္တလေးက ဘယ်သူတွေလဲ... မင်းမိဘတွေ ဘယ်သူလဲ ပြော"

မောင်မင်းသည် ဦးဘုန်းပြည့်ရဲ့ တစ်ချိန်လုံး အထက်စီးက အထာလုပ်နေသော သွင်ပြင်ကို ချဉ်တင်တင်ရှိလာပြီ ဖြစ်ရာ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂုဏ်လည်းမလုပ် ကြွားလုံးလည်း မထူးခဲ့ဘူးသော လူကြီးသူမအမည်တို့ကို တမင်တကာပဲ ပြောပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

"ကျွန်တော့် အမေက သေပြီ၊ ကျွန်တော်အဖေက ဦးမင်းကြီး မန္တလေးမှာ ဦးမင်းကြီးကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား မန္တလေးက မဟုတ်လို့ ရန်ကုန်ကမို့လို့ ဦးမင်းကြီး နာမည်မကြားဖူး ရင်တောင် ကျွန်တော့်အဘွား သီရိသုဓမ္မသီရိ ဒေါ်စိန်ဥ ဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဒီလို ဘွဲ့ထူးတွေက လူများများစားစား ရထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရေတွက်လို့ ရတာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဗျာ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သိပ်မနီးစပ်ရင်တော့လည်း ကြားဖူးနားဝရှိကောင်းမှ ရှိမှာပေါ့"

ဦးဘုန်းပြည့်သည် မောင်မင်း စကားကြောင့် ရှုံ့မဲ့သွားရပါသည်။ သူ့ကိုပဲ သူဌေးအသိုင်းအဝိုင်း နှင့် မနီးစပ် အပ်စပ်ဘူးလိုလို ဆိုလိုက်တော့ ထိချက်နာသွားတာပင်။

"မင်းက ဒေါ်စိန်ဥရဲ့မြေး... ဟုတ်လား၊ ဒေါ်စိန်ဥတော့ ကြားဖူးတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ဒေါ်စိန်ဥ မြေးဆိုတာ ငါက ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ ပါးစပ်က ပြောတော့ပြီးရောလား၊ မင်းတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်စားပုံတွေက ဒေါ်စိန်ဥနဲ့တော့ အဝေးကြီးပဲ ခုကိုပဲ ပုံစံတွေက ညစ်ပတ်သတ်နေတာ... သံသေးသံကြောင်တွေ အော်ဟစ်လိုဟစ်"

"အခုက တစ်နေကုန် ခြံရှင်းမီးရှို့နဲ့၊ ရေမိုးချိုးမိုက်ဖြည့်ပြီးဆင်းလာတဲ့ သူလိုတော့ သပ်သပ် ရပ်ရပ် ရှိမလဲဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ၊

မီးကိုငြိမ်းတော့မငြိမ်းဘူး... မီးညွန့်ကိုနှိမ်ပေးမယ်...

မီးပုံသေးအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါကိုမှ မကျေနပ်သေးရင်တော့ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော့် အဖေ အဘွားတို့ကို ဖုန်းဆက်တိုင်ပေတော့ ဒါပဲ ရှိတယ်"

"အောင်မာ... လာလာချည်သေး... မောင်မင်းကြီးသားက၊
ပြောပုံဆိုပုံကိုက..."

"ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"မသိပါဘူး... မင်နာမည် အရေးလုပ်သိရအောင် မင်းက ဘာမို့လဲ"

"ခင်ဗျာပဲ ကျွန်တော်နာမည် ခေါ်လိုက်တယ်လေ"

"မခေါ်မိပါဘူး"

"ဪ... အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတာဆိုလည်း နောက်ကို
ခြံနီးပါးချင်း သိထားအောင် နာမည်လေး မှတ်ထားပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက
ဦးမင်းကြီး... ကျွန်တော်က မင်းကြီးသား၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မင်းကြီးသားပါ၊
အစ်ကိုကြီး နာမည်က ဘယ်လိုလဲ"

"ငါ့နာမည် မင်းကိုပြောဖို့ မလိုပါဘူး ကြားသားမိုးကြိုး နာမည်ကိုက
မောင်မင်းကြီးသားတဲ့ ကျ၊ကျသေး"တော့။ မင်းတို့မီးပုံ အခုလျှော့ရင်လျှော့
မလျှော့ရင် ရဲတိုင်မယ် ဒါပဲ

ဦးဘုန်းပြည့်က ကိုယ် နှင့် အဆုံးသတ် ပွဲသိမ်း ချာခနဲ့ ဒေါနှင့် မောနှင့်
လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

*